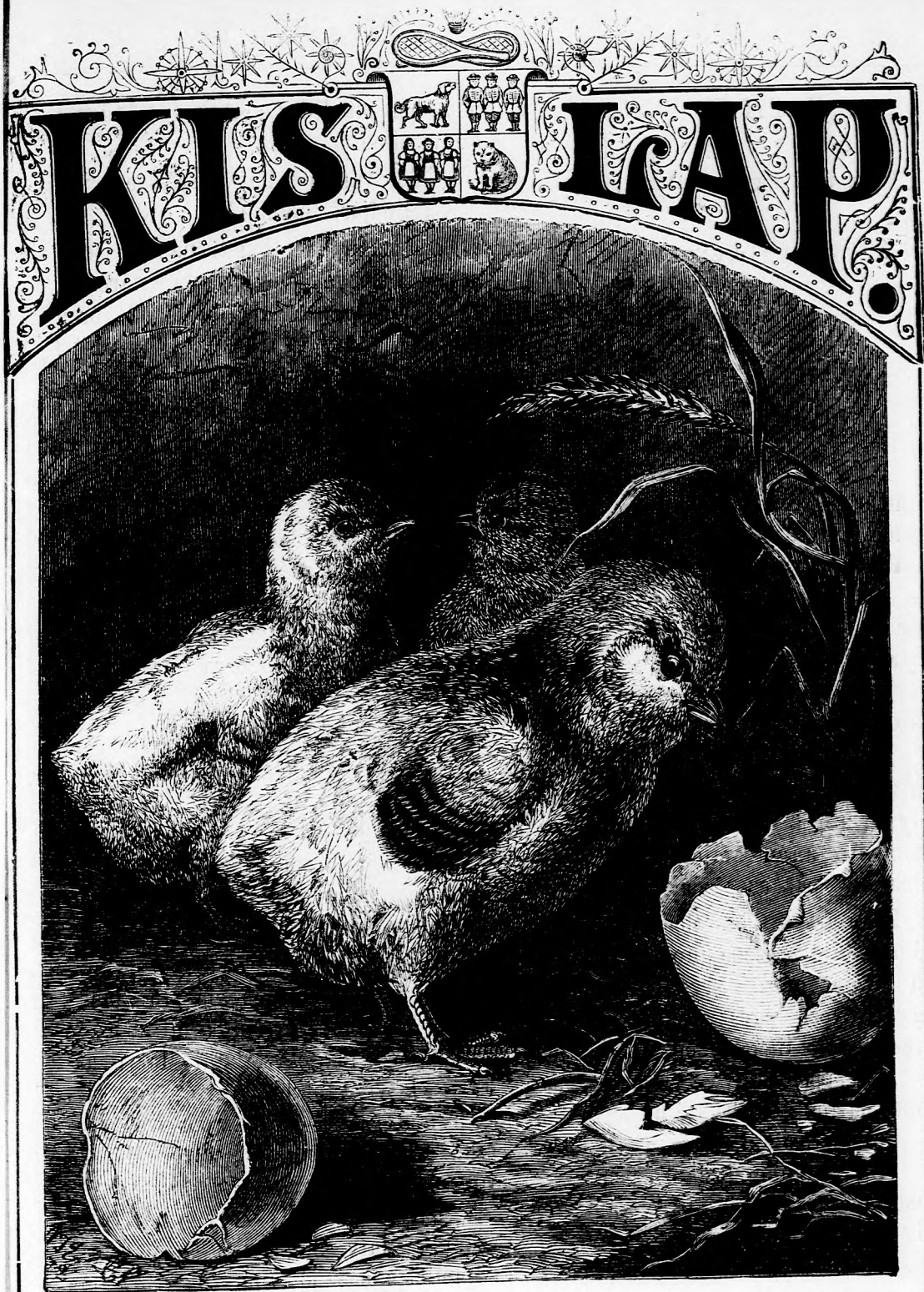

Lap.	350
... jítése .	358
... 358	358
... képpel]	359
...	360
...	362
...	366
...	367
...	367
...	367
...	367
...	374
...	375
...	375
...	379
...	379
...	380
...	382
...	383
...	407
...	408
...	410
...	411
...	411
...	411
...	411

UJ VILÁGPOLGÁROK. (Lásd a 15. l.)

MATYI ÉS PETI,

vagy

az élet egy korálszigeten.

TENGERPART közeliében élt egyszer egy bérlő, kinek egy ideig nagyon rosszul folytak dolgai, mert rossz idők jártak s a termés alig fizette meg a fáradságot.

Hanem végre következett egy jó esztendő, buza és rozs bőven termett s hatalmas asztagok állottak már a szérűs kertben, pedig a termés egy része még kint volt a mezőn. Gergely ur, így hívta mindenki a bérlőt, éppen gyönyörködött az áldásban s neje, Zsófi asszony, osztozott örömeiben.

„No, ez idén ki lesz pótolva a múlt évek vesztesége,“ szólt Gergely ur; „ha csak a tűz meg nem semmisíti, annyi mintha zsebemben volna egy pár ezer forint.“

Zsófi asszony összeborzadt a „tűz“ szó hallatára; eszébe jutott, hogy gyakran történt már, hogy a nagy fáradsággal nyert egész termés néhány percz alatt a lángok martaléka lett.

„Istenem, mily szerencsétlenség lenne, ha tűz ütne be szérűs kertünkbe. Jó lesz biztosítani.“

„Ugyan minek? Majd én még arra is költségek,“ felelt kedvetlenül Gergely ur.

„Tedd meg az én kedvemért! Nem lesz egy nyugodt perczem se, míg

nem biztosítod termésünket a tűzveszély ellen.“

„Jól van no, hát megteszem.“

„Mindjárt holnap?“

„Holnap nem lehet, hanem szombaton bemegyek, hetivásárra a városba, akkor megteszem. De itt jó az öreg János, mit akarhat már ismét? Soha sincs nyugtom!“

Az öreg János a béres gazda volt, a legöregebb és legderebb cseléd az egész gazdaságban; együtt nőtt föl Gergely urral s ámbár Gergely ur jó módu bérlő lett, János pedig csak cseléd maradt, azért ez most is keveset czerimoniázott s nem igen cifrázta a szót még gazdájával sem, mert hát különben is mogorva öreg ember volt.

„No, mit akar, János?“

„Tessék a házba jönni, valaki keresi.“

„Kicsoda?“

„Azt én bizony nem tudom, mert nem kérdeztem a nevét. Majd megmondja ő maga, ha akarja. Matyi urfival jött.“

Gergely ur szépen lassan megindult hazafelé. Ugorjunk mi előre s nézzük, kit fog ott találni Matyi urfival. Matyi a bérlő fia volt, egy virgoncz, pirosképű, tizenhárom éves gyerek, kinek becsületes neve Mátyás volt ugyan, de pajtásai jobban szerették Matyinak hívni s így e név rajta száradt. Matyi ott állt a ház előtt, s mellette egy jó képű, kövér uri ember, széles karimájú kalapban, lazán

kötött selyem nyakkendővel s tengeresz-öltönyben.

„A vidék nagyon szép, igazán nagyon szép,“ szólt a kövér ur, s gyönyörködve tekintett szét a ház előtt elterülő zöld mezőkön, zúgó patakon és a távolabb emelkedő domboron.

„Innen is szép, de még szebb onnan felülről, arról a hegyről, hol a gyümölcsös van,“ jegyzé meg Matyi.

„Látni-e onnan a tengert?“

„Azt nem, mert ez a dombor van közte. Ha ez nem volna, belátnánk egészen a városba és a kikötőbe is.“

„Kár, hogy nem látni be, mutatnék neked valami szépet a kikötőben.“

„Mit?“

„Nagy hajót.“

„Oh! tudom, — az András mester nagy halászbárkáját gondolja, melynek három árbozza van. Ugy-e azt?“

„Halászbárka?“ kiáltott a kövér ur nevetve. „Hiszen az egy mosdótál a mi hajónkhoz képest! Itt még nem is láttatok olyant.“

Ezalatt odaért a ház elé Gergely ur is nejével és az öreg János-sal. Az idegen úgy el volt merülve a vidék bámulásába, hogy észre sem vette közeledésüket s csak midőn Gergely ur hangosan köhingetett, akkor fordult feléje és udvariasan köszönt.

„Gergely urhoz van szerencsém, nemde?“ szólt a kövér idegen.

„Az vagyok. Mivel szolgálhatok?“

„Üzleti dologban jöttem, de hamar készen lehetünk. Én a „Herkules“ hajóról jövök. Hajónk, mely huszezer

mázsa terhet visz, egy kis sérülést szenvedett s ennek helyrehozása végett itt a szomszéd kikötőben horgonyoz. Mivel pedig éléskamránk kissé megfogyott, szükséges egyetmást beszereznünk. Mihály mestertől, a hajókalauztól hallottam, hogy önnek vannak előadó sertései . . .

„Még pedig gyönyörű hizott sertések ám!“ szólt közbe János gazda.

„Tudom, láttam,“ felelt az idegen; „ez a derék fiu elvezetett hozzájuk, megnéztem s úgy találtam, hogy éppen jók lesznek nekünk. Megveszek tehát tíz darabot és kérem, szállítsák mielőbb a hajóra.“

Erre aztán megkezdődött az alkudozás; odamentek a sertéshizlalóhoz, kiválasztottak tíz darabot, megnézték, megmászalták s végre megegyeztek. Az idegen még egyszer lelkére kötötte Gergely urnak, hogy másnap a „Herkules“ fődélzetére szállítsa a sertéseket, — aztán bucsut vett és vissza-indult, mert már egészen beesteledett.

„Elkisérem egy darabig, míg az országútra jut,“ szólt az öreg János és így ketten sétáltak a szép holdvilágon, beszélgetve mindenféléről, de főleg a „Herkules“-ről.

„Rettenetes nagy hajó az, ugy-e?“ kérde János gazda.

„Nagy bizony. Csak bajjal tudunk bejutni vele a kikötőbe s képzelem, mily nehezen fogunk kijutni,“ felelt a kövér ur.

„És öné az a hajó?“ kérde a kíváncsi János.

„Az enyém-e?“ kacagott az ide-

gen. „Soha nem is lesz az enyém. Hisz' én csak a hajószakács vagyok, a kit mindenki csak Bogrács bácsinak nevez.“

Még egy ideig beszélgettek, végre kiérték az országotra; itt János gazda bucsut vett és visszafordult, Bogrács bácsi pedig folytatta útját a kikötő felé, még egyszer lelkére kötvén János gazdának, hogy meg ne feledkezzenek a sertések pontos elküldéséről.

Gergely ur otthon örült a jó vásárnak, neje azonban inkább azon törte még mindig a fejét, mily nagy szerencsétlenség volna, ha az bekövetkeznék, a miről délután beszéltek, t. i. ha a sok szép buza-asztag valahogy leégne; nem is tudott egész éjjel aludni e miatt.

Matyi urfi is nyugtalanul aludt

ez éjszaka; mindig hajókkal, tengerrel, viharokkal álmodott s épen akkor ébredt föl, midőn azt álmodta, hogy valamely puszta szigeten vad emberek akarják őt hizott sertés helyett megsütöni és megenni.

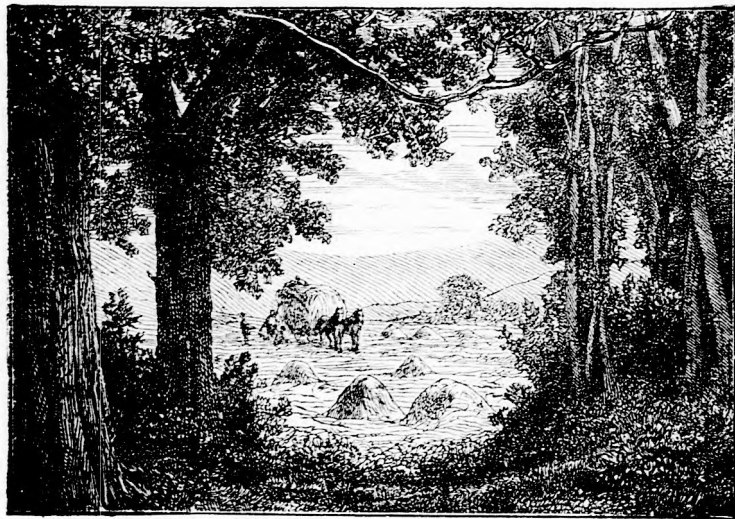
Másnap reggel mindenki korán talpon volt és dolgához látott. Reggelinél szóba jött, ki fogja a sertéseket elhajtani a „Herkules“ hajóhoz.

„Elhajtom én, kedves apám!“ szölt Matyi.

„Ha birsz velök és tudsz vigyázni a pénzre, a mit majd a hajón kifizetnek, — nem bánom.“

„Majd segíték én is,“ szölt közbe az épen ott levő János gazda s így Matyi nagy öröme rábizatott a fontos küldetés

(Folytatása következik.)

GERGELY BÁCSI SZÉRŰS KERTJE.

GIDEON A HATALMAS HADVEZÉR.

dáz ellenség támadt vala egyszer Izraelre s az ország már majdnem egészen hatalmába esett. Ekkor az Ur egy angyalt küldött Gideonhoz, így szólítván meg ezt: „Gideon! az Ur veled van, kelj föl és mentsd meg Izraelt!”

Gideon azonban bizonyosságot kívánt arról, hogy ez valóban az Ur akarata és szólt:

„Egy báránybórt teszok ajtóm küszöbe elé; ha ez reggel harmatos lesz, a föld pedig körülötte száraz, akkor tudni fogom, hogy az Ur akarata.”

Ugy tön s ime reggel a báránybőr oly harmatos volt, hogy egy egész kannesó megtelt belőle vízzel, a föld pedig köröskörül száraz volt. Másnap Gideon kérte az Urat, hogy az ellenkező módon nyujtsa tanúságot s ime a föld reggel egészen harmatos volt, a báránybőr pedig száraz. Ekkor Gideon gyorsan fölkerelkedett, sereget gyűjtött s úgy szétverte az ellenséget, hogy negyven esztendeig senki sem merté bántani Izraelt.

MADARAK LAKODALMA.

— Krajnai népdal. —

Madarak nászt ülnek,
Szabadba repülnek.

Pinty asszony a mátká,
Pinty uram a párja.

Rendező a sólyom,
— Tudja ő mit szóljon!

Bagoly a nászanya,
Unalmas vén banya!

Farkas uram hentes,
Kést kés után fendes.

Nyul uram a szolga,
A bort, sültet hordja.

Szobalány a macska,
Tiszta, fúrge, csacska.

A kutyák zenélnek,
Hirneves zenészek!

Légy és szunyog járja,
Nincs e táncznak párja!

De a légy kárt vallott,
Lába megsikamlott.

Borbélyért küld nyomba,
Hogy megorvosolja.

Mig a borbély késik,
Légy uram elvérzik.

A CSODÁS PÁPASZEM.

„DADA! Dada! nézze csak!”
kiálta Bettike egy délután.
midőn a dada épen belépett,
karján a piczike Bélával; „nézze
csak, mily gyönyörű ajándékokat kap-
tam! Tudja, ma van születésem napja.”
„Igazán gyönyörű ajándékok!” ki-
áltott föl a dada

„Bizony gyönyörű! És ez mind
az enyém, tehetek vele, a mit akarok.
Oh, mily pompásan fogok játszhatni!”

Nagy asztalon szétterítve feküd-
tek az ajándékok, melyek Bettiké-
nek oly nagy örömet okoztak. Volt
ott gyönyörű kék selyem ruha, szép
kalap, kesztyű, — aztán voltak já-
tékszerek, egész bábuház illően be-
butorozva, nagy és három kis bábu,
szép piros ajkakkal, divatosan felöl-
tözve; aztán kis főző-edények, kis
takaréktűzhely stb.

„Mit is csinállok én ezzel a sok
szép holmival?” kiáltott föl Bettike,
és nagy komolyan kezdett gondolkozni
e fontos kérdés fölött, a nélkül, hogy
megfejtette volna, mert a vacsorát
föltalálták s egyelőre meg kellett válni
a sok szép holmitól. Estelizés után
Betti sietett vissza drága kincseihez,
de az asztal már üres volt, mert a
dada szépen elrakott mindent éjsza-
kára a szekrénybe.

„Lásd, most nem kell törnöd a
fejedet a fölött, hova rakod el kin-
cseidet,” szólt a mama.

„Igen, gondoskodott róla a jó
dada” szólt Bettike s megölelte ma-

máját. „Oly boldog vagyok, kedves mama, oly boldog! Azt hiszem, nem is fogok soha többé busulhatni.“

„Kedves leányom!“ felelt az anya mosolyogva, „nem hiszem, hogy egy pár játékszer boldoggá tehetne téged még most is, midőn csak kis leány vagy; hátha majd nagy leszel, akkor már épen nem nyújt az efféle dolog boldogságot!“

Bettike elkomolyodott. Ő még csak a boldogságot ismerte a világon, nem tudta, mily hiu, mulandó minden a földön. Elgondolkozott s végre lefeküdt, hogy a boldog napot boldog álmokkal fejezze be. De alig feküdt néhány perczig, úgy látta, hogy szobája mindinkább világosodik, a helyett, hogy sötétednék, mint más éjeken; és midőn fölemelte fejét a párnáról, az ágy mellett gyönyörűsége szép, de egészen ismeretlen, sajátságos alakú lényt pillantott meg, kitől a világosság szétaradni látszott. Bettike nem mert mozdulni, sem beszélni, félvén, hogy a sajátságos látomány rögtön el fogna tűnni.

„Kedves gyermekem,“ szólalt meg nyájasan az idegen, „te nem ismeresz engem, mert én tündér vagyok és épen most jöttem meg Tündérországból; királynénk küldött, hogy vigyelek oda s elküldte számodra az ő gyönyörűsége tündérparipáját is.“

„Ah, mily pompás ez!“ kiáltott Bettike, tapsolva örömeiben, mert cseppet sem ijedt meg az idegentől. „Hanem várnia kell néhány perczig, míg felöltözöm — szerencsére épen ma

kaptam kedves mamámtól szép kék selyem ruhát, abban megjelenhetek a királyné előtt.“ Ezzel kiugrott az ágyból s gyorsan felöltözött. „Igy ni, most már mehetünk. . . . hanem . . . hogy van ez? Hiszen egyszerre nem látok semmit!“

A tündér nem felelt, hanem Bettike érezte, hogy valaki karjára emeli és a paripára teszi, aztán, — aztán nem tudott többé semmit, csak azt érezte, hogy villámsebességgel viszi valami valahová. Sokáig hallgatott, de végre kíváncsian megszólalt:

„Sokáig tart még az ut?“

„Mindjárt ott leszünk,“ felelt a tündér. „De aztán jól vigyázz, mindenben engedelmeskedjél a királynőnek.“

Alig mondta ki ezt, a paripa megállott, szálltak róla s Bettike ismét jól látott. És mily gyönyörű volt minden, a mit látott! Nagy, fényes csarnokban, melynek falai tele valának rakva gyémánttal és drágakövekkel, egybegyűlve volt sok száz tündér, s a mi Bettikének leginkább föltűnt, mindegyiknek öltözeke különbözött a másiktól. És milyen boldognak látszott valamenyi! Öröm és vigsg sugárzott minden arcáról. Midőn Bettike belépett a csarnokba, a tündérkirálynő lejött trónusáról, elébe ment s Bettike bámulatában szólni sem tudott, csak mélyen meghajtá magát. A királynő kézen fogta s aranyszövetű abroszszal fedett asztalhoz vezeté, mely szinte görnyedett a legpompásabb ételek és csemegék súlya alatt.

A többi tündér is körülülte az asztalt s vigan lakomáztak; midőn pedig ennek vége volt, még fényesebb terembe vonultak, hol aranyos lábu

asztalokon ezerféle furcsa tárgy volt összehalmozva. Egyik asztal különösen magára vonta Bettike figyelmét; ezen asztal tele volt rakva nagy szemüve-

MAJOMKALAND. (Lásd a 11. l.)

gekkel, s Bettike nem tudta kitalálni, valjon mire valók azok?

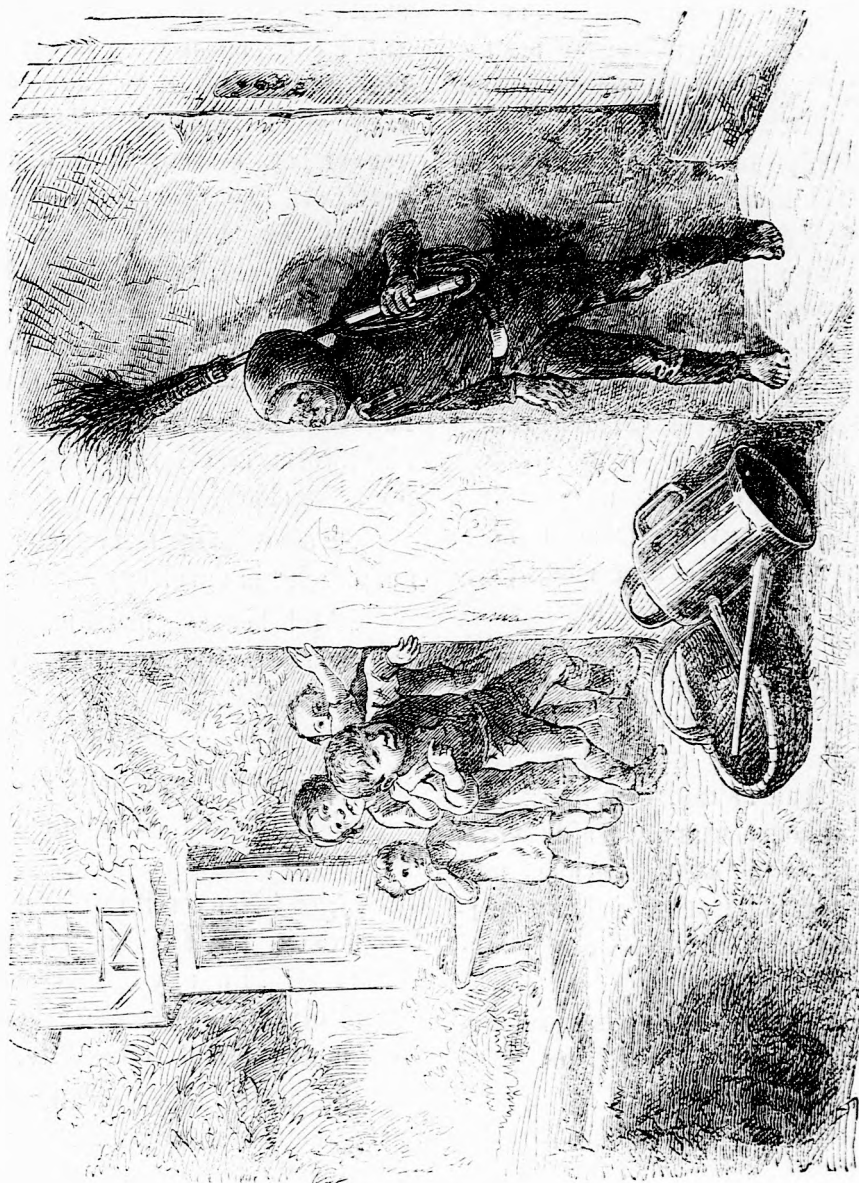
„Tudom, mire vagy kíváncsi,“ szó-

lalt meg a tündérkirálynő. „Szeretnék tudni, mire valók e pápaszemek? Megmagyarázom.“ S ezzel parancsot adott

egyik tündérnek, hozzon amolyan pápaszemet.

„Látod,“ folytató a királyné, „eb-

ben a pápaszemben kétféle üveg van, s ha ezeken át nézsz valamire, egészen más színben fogod látni, mint

A KORMOS EMBERKE. (Lásd a 15. l.)

ha csak pusztá szemmél tekinted. Az egyik üveg neve „csalódás“, a másiké „tapasztalás.“ Itt, Tündérország-

ban e szemüveg nélkül semmit sem láthatsz a maga valódi színében. Próbáld meg. Előbb járj körül e teremben

s nézz meg jól mindent szabad szemmel; aztán pedig nézz a szemüvegen át."

Bettike, körüljárva a termet, bámulva és gyönyörködve nézte az ott levő sok szép tárgyat; egyik asztalon különböző ritkaságok voltak összegyűjtve a világ minden részéből, a másikon csupa drága ékszerek, gyémántok és rubintok, a harmadikon a leggyönyörűbb játékszerek, melyeket félóráig bámult Bettike, aztán, — no de annyi volt ott a szebbnél szebb dolog, hogy azt le sem lehetne írni s Bettike addig-addig nézegette, hogy a csodás pápaszemről egészen meg is feledkezett.

„No's, kedves leányom," szolt a királynő mosolyogva, „láttad mindezt szabad szemmel; most nézd meg a „csalódás" és „tapasztalás" szemüvegén át.

„Igaz, igaz! De aztán haza is vihetek majd egy párt, ugy-e?" kiáltott Bettike élénken.

„Félek, kedves gyermekem, hogy ha egyszer használtad, nem fogsz anynyira kívánczolni utána. Majd idővel birni fogsz te is ilyent, de most még kicsi vagy arra. Hanem néhány perczig viselheted." Ezzel föltette a pápaszemet Bettike orrára.

„Lehetséges ez? Ugyanazon szobában vagyok-e?" kiáltott föl Bettike, midőn a pápaszemen át nézett.

„Nem mozdultam helyemből . . . tehát ott vagyok, a hol előbb voltam. . . És ilyen a valóság, a milyennek most látom!"

Elszomorodva, borzadva tekintett Bettike szét az előbb oly fényes te-

remben. A terem most szurtos barlang volt, az asztalokon drága arany, ékszerek, gyémántok és rubintok helyett közönséges üveg és kavics hevert, a szép játékszerek helyett tört fadarabok! Szomorú csalódásában a tündérek felé fordult, de nagy rémületére ezek is mind megváltoztak; csupa vén ember, asszony és férfi görnyedett ott, rongyokba öltözve, sokan sántán és bénán is. A világosság is csakhamar eltűnt, koromsötétség lett a barlangban s Bettike rémülten igyekezett ledobni a csodás pápaszemet, — de hiába, nem bírta; hallotta, hogy nevetik a tündérek, kinyujtotta kezét, hogy egyikét megfogja s ekkor, — —

„Kedves leányom, nagyon nyugtalanul alszol," hangzék egy jól ismert hang.

„Ah! kedves mamám hiv? Hol vagyok?" kérdé Bettike, fölbredve furcsa álmából.

„Itt vagy ágyadban."

„És nem is voltam sehol az éjszaka?"

„Nem bizony. Legfeljebb álmodtad."

„Igen! Nagyon furcsát álmodtam." S elmondta anyjának az egész álmotörténetet. „De ugy-e, nincsenek valósággal olyan pápaszemek?" kérdé Bettike, midőn álmát elbeszélte.

„Pápaszem nincs olyan," felelt az anya, „de abban igazat álmodtál, hogy csak sok „csalódás" és „tapasztalás" után tudjuk a világot helyesen megítélni. És boldogságunk e földön attól függ, mennyire tudunk okulni csalódásainkon és tapasztalásainkon.

Majd idővel, ha nagyra nőttél, ismerni fogod az álmodott pápaszem e két csodás, igazi üvegét.“

Bettike elgondolkozott és fölsohajtott: „Beh kár lesz, ha a csalódás és tapasztalás oly szomorú színben tűntet föl mindent a valóságban is!“

A HEGEDŰ MINT ORVOSSÁG.

(Képpel a 13. l.)

„Te szegény, beteg kis fiú,
Mily halvány vagy, mily szomorú!
A szert te hasztalan szeded —
Az álom kerüli szemed.“

Igy szól az atya keserűn —
És szeme függ a hegedűn.
És leveszi a szegről azt,
Hogy adjon fiának vigaszt.

És megmozdul a nyirettyű —
Mi szépen szól a hegedű!
Oly édes kedves hangot ad,
Oly földöntuli hangokat!

És a kis nyoszolya körül,
Szelid angyalsereg röpül:
És mig az apa hegedül,
A beteg álomba merül.

A lázas vér megcsendesül,
Ok jó apa csak hegedülj!
Tőled, te mennyei zene
Álmod nyert a beteg szeme!

MAJOMKALAND.

(Képpel a 8. lapon.)

ELETTINDIÁBAN egy házaló kereskedő egyszer vásárra utazván, déltájban a nagy hőségtől el-lankadva kisé megpihent az árnyas erdőben és elaludt. Nem gyanítván, hogy az erdőben sok majom tanyáz. leteritette a földre a csomagot is, melyet vásárra vitt s melyben nagyrészt hálósap-

kák voltak. Midőn ismét fölébredt, nagy rémületére a csomagot fölbontva s majdnem egészen üresen találta; kétségbeesetten tekintett körül, hogy nyomát keresse a tolvajnak s a mint fölpillant, hát egész sereg majmot lát a fákon s mind-egyiknek fején egy-egy hálósapkát. A majmok visítva, fogvicsoritva ugrándoztak az ágak közt s így fölsapkázva rop-pant mulatságos látványt képeztek. A házaló rögtön átlátta, hogy történt a dolog; a majmok, látván őt sapkával fején aludni, utánzási hajlamuknál fogva rak-ták föl a hálósapkákat, miután ezeket megtalálták a csomagban, melyet természetükben rejlő kíváncsiságukból fölbont-tak.

Ekkép a dolog meg volt magyarázva; hanem most az volt a kérdés, hogy lehetne a széthordott portékát visszakapni? Üldözni a majmokat hasztalan lett volna, mert egy ember mit tehet annyi fűrge állat ellen? Ugy-e, kis olvasóim, nem igen tudtatok volna hamarjában mit csinálni? A mi kereskedőnk azonban nem sokáig törte fejét s épen a majmok után-zási hajlamára alapította tervét. Fö-lállott, a csomaghoz lépett, levette sapkáját s ezt háromszor megforgatván a levegőben, hevesen a csomagba dobta; aztán távozott s elbujt egy bokor mögé.

Csakhamar kitűnt, hogy jól számított. A majmok egymás után lebocsát-koztak a fákról s levevén fejökről a sapkát, ezt a csomagba dobták, épen úgy, mint a házalótól látták. Midőn már mind megtette ezt, a házaló hirtelen elő-ugrott s botjával közéjük ütött, úgy hogy az egész majomsereg visítva szétfutott. A kereskedő pedig összeszedte portékáját és sietett a vásárra. Midőn kalandjának hire elterjedt, odatódult a népség és vásárolta a majomviselte sapkákat, úgy hogy alig néhány óra alatt mind elkelt s a kereskedő vigan tért haza és nevetve beszélte el, mennyire hasznára vált neki a majomkaland.

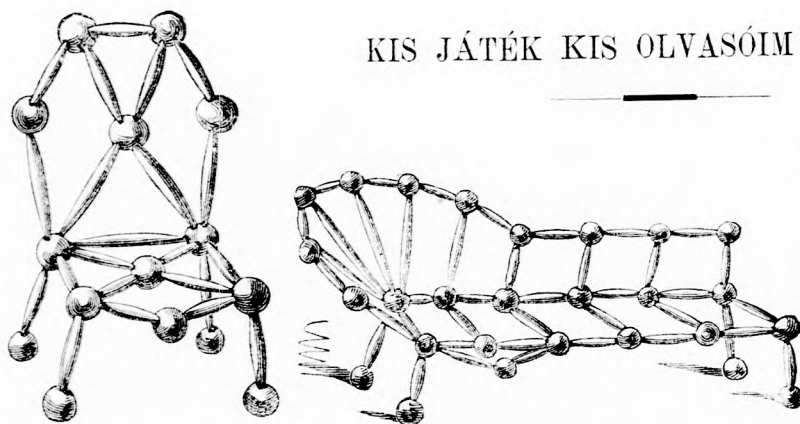

KOLUMBUS KRISTÓF A SPANYOL UDVAR ELŐTT. (Lásd a 15. l.)

A HEGEDŰ MINT ORVOSSÁG. (Lásd a 11. l.)

KIS JÁTÉK KIS OLVASÓIM SZÁMÁRA.

A FIGYELEMMEL elolvassátok a mit most írok, kellemet és mulatságot fogtok megtanulni; megtanuljátok, hogyan lehet apró butorokat, kosarakat, koczikat készíteni és pedig mindössze borsószemekből és akkora fácskákból, mint a gyufa.

Szereztek jó nagyszemű borsót, vagy félmeszelyt s áztassátok 10—12 óráig vízbe, míg annyira megpuhul, hogy a hegyesre faragott fácska belehatol. A fácskákat nem mind egyenlő hosszúra kell faragni, hanem három-négy féltre, amint a szükség kívánja. Csak arra vigyázzatok, hogy ujjaitokba is ne vágjátok. Ha a borsó és a fácskák készen vannak, hozzá lehet fogni a munkához.

Az olyan kis karszékhez például, mint itt le van rajzolva, háromnegyed ujjnyi hosszú fácskák szükségesek a felső rész, félujjniak a lábak számára. Mindig a nagyobb és nehezebb részeknél kell kezdeni. A támla és az ülőhely közepe, ugyszintén a sarkok számára a nagyobb borsókat keressétek ki, mert a kicsinyek szétpattannak. Ha készen van a szék, óvatosan félre kell tenni; a borsó rövid idő alatt megszárad és ekkor az egész meglehetősen szilárd lesz. Ugyanily módon kell a pamlagot készíteui.

Kosárkát a következő módon kell csi-

nálni: nyolcz egyforma hosszúságú fácskát csillagformában szurjatok egy nagy borsóba; minden fácska másik végére szintén egy borsót kell szurni, ez utóbbiakat aztán rövidebb fácskákkal kell összekap-

csolni és készen van a kosár fenéke. Most a külső borsók mindegyikébe függőlegesen szurjatok egy-egy fácskát, ezek végébe egy-egy borsót s rövidebb fácskákkal fent is úgy kapesoljátok össze, mint alól. Ezzel készen van a kosár s csak fogó kell még hozzá, mihez két borsó és három fácska szükséges.

Nehéznek látszik így olvasva, pedig az egész nagyon könnyű, igazi játék s csak egy kis figyelmet és ügyességet kíván. Ha kissé belegyakoroltátok magatokat, mindenfélét fogtok csinálhatni, egész koczikat is, kerekestől, rudastól. Csak türelem és ügyesség és könnyen fog menni.

MINDENT ISTENNEL.

(Képpel 16. 1.)

Bár mint töprengsz, tépelődöl.
Bármint kutatsz és evődöl
A felett hogy
Miképen fogj
Gyarló ember, a munkába:
Ne légy dőre, ne légy kába
És lelkedbe
Véssed bele:
Hogy rád áldás csak úgy derül,
A munkád csak úgy sikerül,
Hogy azt isteneddel kezdjed
Isteneddel befejezzed!

Nini
Csak
Tünő
Mert

Alig
Szár
Csak
Mert

Ször
Hirt
A m
Hossz

Bizon
Bám
De m
Hejh

KOL

A kö
s mi
a föle
mint
kiser
szegé
és m
magy
tudós
épen

„Ugy
még

szólt
volna

UJ VILÁG-POLGÁROK.

(Képpel a czimlapon.)

Nini három csibe, csakugy tékel-tákol.
Csak az imént bújt ki a tojás hajából.
Tünődnek, bámulnak, csodálkoznak nagyon!
Mert a kis csibének nem sok esze vagyon.

Alig tud még állni a három kis csibe,
Szárnyuk is alig van, tolluk sárga pihe.
Csak úgy támolyognak, hol oda hol ide,
Mert hát genge jószág még a kicsi csibe.

Szörnyen megbámulja egy a szalmaszálát!
Hirtelen nem tudja, növény-e vagy állat?
A másik meg bölesen, mint valami bába,
Hosszan tekint bele az üres tojásba.

Bizon pipi csibék, itt e nagy világban
Bámulatos, furcsa dolog akárhány van!
De mikor nyitjára jöttek másnak-egynek:
Hejh már akkoron ti öreg tyúkok lesztek!

KOLUMBUS KRISTÓF A SPANYOL UDVAR ELŐTT.

(Képpel a 12. l.)

OST már minden iskolás gyermek
tudja, hogy a föld gömbölyü és
hogy az atlanti tengeren túl
van egy nagy földrész, Amerika.
A középkorban azonban ezt nem tudták
s midőn Kolumbus Kristóf kijelenté, hogy
a földet körül lehet hajózni, mert az olyan,
mint egy gömb, nevették. Kolumbus
kísérletet akart tenni, de mert ő maga
szegény volt a királytól kért hajókat
és megjelent az udvarnál, hogy a dolgot
magyarázza. De a királyi udvarnál levő
tudósok és udvaroncok kacagták, vagy
épen eszelősnek tartották.

„A föld gömbölyü?” szolt az egyik.
„Ugyan mióta? Hiszen a mi utczáink
még maig is egyenesek.”

„Már hogy lehetne gömbölyü?”
szolt a másik, „hiszen ha gömbölyü
volna, lepotyognánk róla a semmiségbe.”

„Talán bizony ismeri is azt az esz-

tergályost, aki a földet gömbölyüre esz-
tergályozta,” gunyolódék egy vén szerze-
tes, ki nagy tudós hírében állott.

„Azt már láttam,” jegyzé meg egy
rövid eszű udvaronc, „hogy egy bohóc
meg tudott állni egy nagy, forgó gömbön;
de azt nem hittem, hogy mindnyájan
értjük ezt a mesterséget, annál kevésbbé,
mert én magam például soha sem ta-
nultam.”

„Ez az asztal” szolt egy böles tanár,
„ép olyan lapos, mind a föld. A ki azt
mondja, hogy a föld gömbölyü, azt is
kell állitania, hogy ez az asztal gömbölyü.
Már pedig ezen asztal lapos, tehát a föld
is az.”

Igy beszéltek Kolumbus ellenfelei.
De Kolumbus nem csüggedett, szembe-
szállt a gunynyal, butasággal és roszaka-
rattal és végre is meggyőzte a királyt,
kapott hajót és csakhamar fölfedezte Ame-
rikát, és így aztán senki sem kételked-
hetett többé szavai igazságában.

A KORMOS EMBERKE.

(Képpel a 9. l.)

Juj, juj, juj!
Bujj el, bujj!
Ne, ne, ne
Fekete!
Egy kis kormos emberke
Toppán a fészerbe be!

Jaj megesz!
Ne ijessz!
Mert bizony
Az iszony
A lelkünkbe bele áll,
Éradj kormos, retirálj!

De ni ni,
Hi hi hi!
Ha, ha, ha,
Be fura!
Hogy a kakas csipje meg —
Hisz ez a kertész-gyerek!

MINDENT ISTENNEL. (Lásd a 14. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó* bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡